

Camiel Dobbelaere was een welgestelde boer van Wijnendale. Zijn hoeve stond niet ver van het kasteel, dat eens aan de graven van Vlaanderen behoorde en nog altijd zijn trotse muren en torens verheft.

Vrouw Dobbelaere zat met de kinderen, meiden en knechten bij de haard in de ruime voorkamer.

BAKELANDT

IN HET SPOOR
VAN BROWN BESS

BAKELANDT

IN HET SPOOR VAN
BROWN BESS

— Vader blijft weer lang weg, had ze reeds tienmaal zuchtend gezegd. Hij moest toch zorgen altijd voor het donker binnen te zijn.

— Seppen Verlat is bij hem... en Seppen is een plakker, zei de oudste jongen. Vader zou alleen wel eer thuis zijn.

— Hij moest wijzer zijn dan Seppen. Omdat Seppen te voet gaat, laat vader ook zijn gerij thuis. Seppen gaat liever te voet... natuurlijk dan kan hij gemakkelijker elk herbergje binnen... Anders moet hij iemand hebben om zijn paard te laten vasthouden.

Er werd geklopt.

— Vader is daar! klonk het.

Toon ging vlug de deur openen.

— Het is vader nog niet! riep moeder teleurgesteld.

Een kennis kwam binnen of beter een beschermeling.. een leurder, die wel eens een nacht in de schuur mocht slapen en 's Zomers de oogst hielp afdoen.

— Elk een goeden avond, groette hij. Bazin, ik moet morgen naar Oostende... ik kom nu van Kortrijk... is het niet te veel gevraagd in de schuur te mogen slapen?...

— Neen, Thuur, zet u bij 't vuur... 't is u gegund, zei de boerin minzaam.

— Duizendmaal bedankt! En is de boer nog niet thuis, bazin?

— Neen, hij is naar Brugge en blijft lang weg.

— Het is gevaarlijk, bazin. Ik kon ook nog wel doorgewandeld hebben tot Gistel... en zelfs tot Oostende, maar toen ik van die moord hoorde, besloot ik tot morgen te wachten.

— Een moord! klonk het verschrikt.

— Wees gerust, bazin, het is een vrouw die vermoord werd, ver van hier!

— Was het een boerin? Hebt ge de naam niet gehoord?

— Neen, niemand kende haar. Men sprak van een bedelares... ze werd in haar hutje vermoord ergens in het Geuzenbos...

— Ah, ik weet het al... een vrouw van omstreeks de veertig. Ze woonde geen uur van hier, geheel alleen, zei Toon. Maar het zijn geen rovers, die dat gedaan hebben. Dat mens was zo arm als de straat... ze schooide...

— Misschien een die de rovers kon verraden, meende de leurder. 't Spel begint weer... en wij, die dachten, dat Bakelandt gevluht was.

— 'k Heb het nooit geloofd, hernam de boerin.

— De rovers... wie zijn ze? sprak Thuur weer. Ze zeggen dat de bendeleden op de parochies en bij de boeren wonen. En als hun kapitein ze oproept, dan is de bende weer bijeen!

— Vader, vader toch! jammerde de boerin.

Een half uur verliep. De onrust klom.

— Wil ik eens gaan zien? vroeg Thuur. Een der knechten kan meegaan. Wij zullen ons goed wapenen...

— Och, als 't u belieft, ja, ga de boer een eindeke tegen!

Een der knechten en de leurder maakten zich gereed om uit te gaan.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955